

Nr 569.

Av herrar **Hansson** i Vännäsby och **Thorell**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 208, med förslag till förordning om ändring i vissa delar av motorfordonsförordningen den 20 juni 1930 (nr 284) m. m.*

I den till innevarande års riksdag avlämnade proposition nr 208 med förslag till förordning om ändring i viss del av motorfordonsförordningen den 20 juni 1930 (nr 284) m. m. föreslås i 15 § 5 mom. i den där intagna lagtexten, att körkort, som icke blivit återkallat, skall gälla till och med dagen, då innehavaren fyller 60 år, men kan på närmare angivet sätt förnyas för högst 3 år åt gången. Innan propositionen framlades för riksdagen, hade ett stort antal myndigheter och enskilda sammanslutningar haft tillfälle att avgiva utlåtanden i frågan. Någon större enighet synes därvid icke hava kommit till synes. Vi vilja i detta sammanhang hänvisa bland annat till medicinalstyrelsens yttrande. Där uttalas, att det givetvis vore vanskligt att ur medicinsk synpunkt fixera den ålder, då omprövning borde föreskrivas som villkor för rätten att föra motorfordon, eftersom den »biologiska» åldern hos en människa ej sällan vore en helt annan än vad levnadsåldern angåve. Från de enskilda sammanslutningarnas sida framhölls bland annat följande. Någon utredning föreläge icke om i vilken utsträckning de äldre motorförarna till följd av rubbningar i hälsotillståndet, kroppsfel eller lyte utgjorde ett riskmoment i trafiken. Den nedsättning, som tilläventyrs kunde påvisas hos äldre förare, uppvägs för övrigt av en med åren ökad försiktighet.

De skäl, som från skilda håll sålunda anförts mot den föreslagna inskränkningen, synas oss vara värda större beaktande än som fått uttryck i propositionen. Med den förbättring i folkhälsan, som oförnekligen måste konstateras tilltaga med varje år, förskjutes också människans nedgångsperiod allt längre i riktning mot en högre levnadsålder. En person var förr vid 60 år en åldring men numera oftast en man i sin verksamaste ålder. Ett synnerligen stort antal av dem, vilka på landet och i stad inneha sådan ställning i det allmänna såväl som i privatlivet, att de nödvändigtvis äro hänvisade till att i större utsträckning använda sig av motorfordon, torde också alltsom oftast vara vid den fysiska vigör, att de utan fara för trafiksäkerheten eller eget liv kunna betros med rätten att föra sitt fordon utan anlitande av främmande hjälp. Ett anlitande av dylik hjälp skulle för många, kanske rentav för flertalet, betyda en avsevärd minskning i användbarhet i samhället eller i förvärvsförmåga. Vi finna ej tillräckliga skäl hava förebragts för den föreslagna inskränk-

ningen i rätten att föra motorfordon för privat bruk. Däremot finna vi vissa skäl tala för lämpligheten av en lösning av frågan enligt de linjer, som uppdragits av länsstyrelsen i Kronobergs län i sitt utlåtande över förslaget till lagtext. Länsstyrelsen har därvid anført, att förslaget ginge längre än som av vunnen erfarenhet kunde anses betingat. Då emellertid ur trafiksäkerhetssynpunkt skälen för en dylik omprövning gjorde sig i särskild grad gällande i fråga om förare av automobil i yrkesmässig trafik, förordade länsstyrelsen, att en periodisk revision företages beträffande trafik kort. För sådant ändamål torde vara tillfyllest att uppställa krav på företeende av nytt läkarintyg i vilket hänseende bevis borde åtecknas trafik kort. En anordning såsom länsstyrelsen här ovan föreslagit synes oss på där angivna grunder vara fullt tillfredsställande ur trafiksäkerhetssynpunkt. Att gå längre i kravet på revision medför enligt vår mening för den enskilde besvär och kostnader, som äro större än de risker, samhället löper genom revisionens uteblivande i vad gäller privatförare av automobil.

Under åberopande av det sålunda anförda få vi hemställa

om sådan ändring i de föreslagna bestämmelserna angående omprövning vid viss ålder av rätten att föra motorfordon, att densamma endast skall avse rätt att vara förare av automobil i yrkesmässig trafik.

Stockholm den 14 mars 1934.

Eric Hansson.

E. Thorell.